

از حضرت باری تعالی بوده است .

ممکن است پرسیده شود که : خوف از چه چیزی ؟ مگر حضرت فاطمه زهرا (س) ، معصوم نبوده و آیه تطهیر در شان او نازل نشده است ؟ پس کسی که خداوند او را از معاصی و پلیدی ها تطهیر نموده گناهی از او صادر نمی شود، چرا باید خائف و ترسان باشد؟ در پاسخ گوییم : خوف اسباب متعدد دارد، گاهی به سبب گناه و سوء عمل است و این که فردی می داند در محضر کسی ایستاده که او را به دلیل گناهش مجازات خواهد کرد و گاهی منشاء خوف ، اطلاع و یقین نسبت به نقص خود و کمال معبود است ، و ناقص وقتی خود را در محضر کامل بیند، البته نفسش به شماره می افتد، رنگش متغیر می شود و حتی غش به او دست می دهد. در روایتی آمده است : كَانَ اميرالمؤمنين عَلَيْهِ السَّلَامُ اِذَا اخَذَ بِالْوُضوءِ يَتَغَيَّرُ وَجْهُهُ مِنْ خِيقَةِ اللَّهِ ؛ علی علیه السلام هرگاه وضو می ساخت ، رنگ چهره اش از خوف الهی تغییر می کرد.

و در روایت دیگری آمده است :

امام حسن مجتبی علیه السلام هرگاه سجده شکر را به جای می آورد از خشیت و خوف مقام ربوبی حالت غش به او دست می داد.

و در روایت دیگر، درباره امام حسن علیه السلام آمده است :

امام وقتی از وضو فارغ می گردید، رنگ چهره اش تغییر می کرد، هنگامی که از وی درباره علت این حالت سوال کردند، فرمود:

حق آن است که وقتی در برابر کسی چون (پروردگار عالمیان) می ایستیم رنگ از چهره ما پریده باشد.

و شبیه این روایات را درباره سایر امامان شیعه علیهم السلام و صدیقین نیز نقل نموده اند: در روایتی آمده است که :

از امام سجاد علیه السلام پرسیدند: چرا وقتی برای وضو حاضر می شوید رنگ چهره شما زرد می گردد؟ فرمود: چه میدانید که به حضور چه کسی می روم !

بنابراین معلوم می شود که علت خوف و خشیت حضرت فاطمه (س) معرفت تمام نسبت به خداوند متعال می باشد.

حال اگر کسی بگوید: جایگاه خوف و خشیت در قلب است ؟ گوییم : امام مومنان علی بن ابی طالب علیه السلام در این باره گوید: بنده خداوند طعم ایمان را وقتی می چشد که دارای خوف و رجا باشد و اگر خوف و رجای او صحیح و کامل باشد، اثر آن ، در جسد و عمل مومن دیده می شود

الوداع یا زهرا!

وعده وصل

زمانی که رحلت رسول خدا(ص) نزدیک شد، آن حضرت(ص) آن قدر گریه کرد که اشکهایش محاسن او را تر کرد. به آن حضرت(ص) عرض شد: ای رسول خدا! چه چیز مایه

گریه شماست؟

فرمود: برای فرزندانم و آنچه که اشرار امتم، بعد از من، بر آنها روا می دارند گریه می کنم. گویا دخترم فاطمه را می بینم که بعد از من براو ستم می شود و او صدا می زند: «پدرجان!» ولی هیچ کس از امتم او را کمک نمی کند. فاطمه(ع) این را شنید، و شروع به گریه کرد. رسول خدا(ص) فرمود: دخترم! گریه نکن.

عرض کرد: من به خاطر رفتاری که بعد از شما با من می شود گریه نمی کنم، بلکه به علت غم فراق شما ای رسول خدا گریه می کنم. حضرت(ص) به او فرمود: مژده باد تو را ای دختر محمد که بزودی به من ملحق خواهی شد، چرا که تو اولین کسی از اهل بیتم هستی که به من می پیوندی.

استقبال از مرگ یا رفتن به میهمانی

سلمی همسر ابو رافع غلام و یار حضرت رسول (ص) و همچنین اسماء بنت عمیس و عبدالله بن عباس و دیگر بزرگان حکایت کرده اند:

در آن هنگام که حضرت فاطمه زهراء علیها السلام لحظات آخر عمر پر برکت خویش را سپری می نمود، به اطرافیان خطاب کرد و فرمود: مقداری آب برایم بیاورید.

و چون آب آماده گشت ، حضرت بدن خود را شستشو و غسل داد و سپس فرمود: بهترین و تمیزترین لباس های مرا بیاورید.

و وقتی لباس های مورد نظر آن مخدّره مظلومه در کنارش گذارده شد، آن ها را پوشید. پس از آن دستور داد که رختخواب مرا در وسط اتاق بیندازید؛ و حضرت بعد از آن با حالت مخصوصی ، آرام ، آرام وارد اتاق شد و در رختخواب خود، رو به قبله خوابید و دست خود را زیر سر گذاشت و اظهار نمود:

من در همین لحظات از میان شما خواهم رفت و به سوی پروردگار خویش رحلت می کنم و از این دنیای فانی راحت می شوم و به میهمانی و ملاقات خداوند رحمان و همچنین دیدار پدرم رسول خدا می روم .

از شما می خواهم که پس از وفاتم ، بدنم را برهنه و عریان نکنید چون که من خود را شستشو داده و تمیز کرده ام ؛ و سپس پارچه ای روی خود کشید.

و شاید مقصود این بوده باشد که حضرت زهراء علیها السلام ، این اولین مظلومه جهان بشریت ، نخواسته است که همسرش ، امام علی از صدمات و شکنجه های وارده بر بدن نازنینش توسط دشمنان دوست و مسلمان نما آگاه شود و قلب حضرتش غمگین و دلخراش گردد.

سفارشی مهم در آخرین لحظات

روزی امام محمّد باقر علیه السلام ضمن فرمایشاتی ، در جمع اصحاب حکایت فرمود: حضرت فاطمه زهراء علیها السلام پس از رحلت پدرش ، رسول گرامی اسلام (ص)

بیش از مدّت شصت روز زندگی نکرد.

و چون مریضی آن مخدّره مظلومه که به جهت صدمات وارده به وجود آمده بود شدّت یافت ، دست به سوی آستان مقدّس الهی بلند کرده و با خداوند متعال مناجات و راز و نیاز می نمود.

و از جمله مناجات ها و استغاثه های آن حضرت چنین بود:

يا حَيِّ يَا قَيُّوْمُ ، بِرَحْمَتِكَ اسْتَعِيْتُ ، فَاغْنِنِي ، اللَّهُمَّ زَحْرَحْنِي عَنِ النَّارِ ، وَاذْخُلْنِي الْجَنَّةَ ، وَالْحَقُّنِي بِمَحَمَّدٍ

و هرگاه امیرالمؤمنین ، علی علیه السلام کنار بستر همسرش ، فاطمه زهراء علیها السلام می آمد، برای او این چنین دعا می نمود:

ای فاطمه ! خداوند، تو را عافیت و سلامتی عنایت فرماید، و تو را زنده و سالم نگه دارد.

ولیکن حضرت زهراء مرضیه علیها السلام در مقابل دعای شوهرش ، چنین اظهار می داشت : چه قدر خوب است که هر چه زودتر به خدای خویش ملحق شوم و با او ملاقات کنم .

و سپس در آخرین لحظات عمر شریفش ، وصیّت خود را پیرامون مهریه اش و همچنین اثاث و اسباب منزل که متعلق به خودش بود مطرح کرد و در پایان به همسرش امام علی علیه السلام خطاب کرد و اظهار داشت :

یا علی! پس از من با امامه دختر ابوالعاص ازدواج نما، چون که او همانند خودم نسبت به فرزندانم دلسوز و مهربان می باشد.

نگرانی های حضرت فاطمه برای تشییع جنازه مطهر خود!

عبدالله بن عباس و دیگر راویان حکایت کنند:

هنگامی که زمان رحلت یگانه دخت نبوت ، همسر ولایت حضرت فاطمه زهراء علیها السلام نزدیک شد، اسماء بنت عمیس را طلب کرد.

و چون اسماء نزد ایشان حضور یافت ، به او فرمود:

ای اسماء! وقت جدائی و فراق من فرا رسیده است ، می خواهم بعد از آن که فوت نمودم ، جسد مرا به وسیله ای بپوشانی ، تا آن که هنگام تشییع جنازه ام و حجم بدنم مورد دید افراد نامحرم قرار نگیرد.

اسماء با شنیدن این کلمات بسیار اندوهگین و محزون گردید.

و چون حضرت زهراء مرضیه ، بر خواسته و پیشنهاد خود اصرار ورزید، اسماء اظهار داشت : ای حبیبه خدا! من در حبشه ، تخت هائی را دیده ام که مخصوص حمل و تشییع جنازه زن درست می کرده اند.

حضرت زهراء علیها السلام با شنیدن آن خوشحال شد و تقاضا نمود که تابوتی همانند آن را برایش تهیه نمایند.

وقتی اسماء آن تابوت را تهیه کرد و نزد ایشان آورد، حضرت آن را مشاهده نمود و فرمود: شما با این تابوت ، جسد مرا از دید افراد و نامحرمان مستور و پنهان خواهید داشت ، خداوند متعال بدن شما را از آتش دوزخ مستور گرداند.

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَيُّهَا الصِّدِّيقُ الشَّهِيدُ

سکواره پایی نوبی

و دره نامه

در آستان مقدس امامزادگان و بقاع متبرکه

حضرت زهرا (س):

اوصیک یا اباالحسن ان لاتتسانی ، و تزورنی بعد مماتی

وصیبت می کنم تو را یا اباالحسن که پس از مرگم مرا فراموش نکنی و به زیارتم آیی!

